

[Knud Jespersen.]

stater: det var, og det er en urimelig uanstændighed imod de folk, der skal leve af at arbejde inden for området hårde hvidevarer, det var en arbejdsløshedsfremmende foranstaltning, og det var en foranstaltning, som simpelt hen betød, at mange unge fik svært ved at skaffe sig disse mere varige forbrugsgoder.

Som sagt har vi forstået, at fremskridtspartiet nu har indset, at de var med til at lave noget galt, og de skal med vores bistand få lov til at gøre det godt, ikke af kærlighed til fremskridtspartiet, heller ikke fordi vi har særlig kærlighed til de 6 i det sorte forlig, men ud fra den enkle kendsgerning, at vi vil have forbruget udvidet på hjemmemarkedet for at sikre, at antallet af ledige falder, og at vi får beskæftigelsen udvidet. Til denne ende er dette forslags gennemførelse en god sag.

Vi skal i denne time holde os fra at stille noget dagsordensforslag. Skulle man have fremsat en dagsorden, ville den nok have gået på, at igen må folketinget konstatere, hvis ellers fremskridtspartiet står fast på det lovforslag, de har fremsat, at der er et flertal imod regeringen og en ganske afgørende del af dens økonomiske politik. At det så for nogles vedkommende er eftertænkning er en helt anden sag.

Vi kan altså anbefale dette lovforslag.

Mølgaard (DR):

Jeg skal ganske afholde mig fra at kommentere begrundelserne i bemærkningerne til fremskridtspartiets lovforslag om nu at ophæve de afgifter på elektriske husholdningsartikler fra vaskemaskiner til radioer og fjernsyn, som fremskridtspartiet var med til at sikre vedtagelse af i dette ting den 15. maj.

Retsforbundet var ikke part i storebededagsforliget, og vi har derfor heller ikke forudsætninger for at bedømme, om fremskridtspartiet har ret i påstandene om løftebrud fra de andre forligspartiets side. I maj måned stemte vi klart imod de afgifter, som nu skal debatteres igen. Vi gjorde det, fordi vi hverken isoleret eller i den sammenhæng, de blev præsenteret i, mente, at de var egnede til at løse de økonomiske problemer.

Vi stemte imod disse afgifter, ganske

særligt fordi de havde karakter af importrestriktioner, en slags svar på den handelskrig, som Italien netop havde startet med sine importafgifter på kød, og vi advarede kraftigt imod, at Danmark indlod sig på nogen form for optrapning af en sådan begyndende handelskrig, hvis formål jo er at vælte de indre økonomiske vanskeligheder over på samhandelspartnerne. Det er et synspunkt, som vi stadig har, og som der sandelig ikke er blevet mindre grund til at sætte en streg under ved den udvikling, som er sket siden. Med Danmarks store udenrigshandel må vi klart være interesseret i de frieste mulige samarbejdsforhold til omverdenen. Vi hører til de mest sårbare over for begrænsninger i den frie handel, hvad enten de har karakter af told eller andre importafgifter, eller hvad man nu finder på af tekniske hindringer.

Det fører logisk til, at vi naturligvis også nu må stille os positivt til fremskridtspartiets fortrydelsesforslag, som vi her har til behandling. Men jeg er også nødt til at gøre opmærksom på, at der siden er indgået et septemberforlig mellem 6 partier om skattelettelse på 7 mia kr. i 1975 og vel at mærke uden den momsforhøjelse, der var lagt op til, da man talte om lettelse i indkomstbeskatningen på 10 mia kr.

Vi er i retsforbundets gruppe meget tilfredse med, at det lykkedes at forhindre denne momsforhøjelse og endda nå et betydeligt resultat med hensyn til indkomstskattelettelse. Men det er da også klart, at dette forlig blev til på grundlag af en række forudsætninger om statens indtægter og udgifter, baseret på den lovgivning, som folketinget allerede havde vedtaget, og så de yderligere foranstaltninger, som septemberforligets partier var blevet enige om. Vi kunne naturligvis ikke kalkulere med, at dele af folketinget ville springe fra de beslutninger, som de få måneder forinden havde været med til at træffe.

Vores positive interesse for fremskridtspartiets fortrydelsesforslag om igen at ophæve disse indførte afgifter må derfor naturligvis hvile på den forudsætning, at der imellem de seks partier og fornuftigvis også fremskridtspartiet eller i hvert fald inden for et flertal i folketinget etableres en enighed om, hvad der eventuelt skal sættes i stedet.